

Sygn. akt V ACa 541/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w G. – Wydział V Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Irma Kul
Sędziowie:	SA Katarzyna Przybylska SO del. Arkadiusz Kuta (spr.)
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Żaneta Dombrowska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014 r. w G. na rozprawie

sprawy z powództwa A. F.

przeciwko Skarbowi Państwa - (...) w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w (...)

z dnia 30 maja 2014 r. sygn. akt I C 36/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda A. F. na rzecz Skarbu Państwa - (...) kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Sygn. akt V ACa 541/14

UZASADNIENIE

A. F. domagał się zasądzenia od Skarbu Państwa - (...) w S. kwoty 100.000 zł z odsetkami i kosztami tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych przez umieszczenie w celach nie zapewniających wymaganej powierzchni dla każdego osadzonego i w trudnych warunkach bytowych .

Pozwany Skarb Państwa zażądał oddalenia powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu .

Sąd Okręgowy w (...), wyrokiem z 14 maja 2013 roku , powództwo oddalił.

A. F. złożył apelację , zarzucał nieważność postępowania z uwagi na pozbawienie możliwości obrony oraz wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania .

Sąd Apelacyjny w G. , wyrokiem z 23 października 2013 roku uchylił zaskarżone orzeczenie , zniósł postępowanie w zakresie dotkniętym nieważnością , to jest od dnia 31 stycznia 2013 roku i przekazał sprawę Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania (art. 386 § 2 k.p.c.) . Uchylając wyrok zapadły w warunkach nieważności nie przystąpiono do rozpoznania zarzutów odnoszących się do meritum . Sąd nie udzielał także wskazań co do dalszego postępowania (art. 386 § 6 k.p.c.) . Sądowi Okręgowemu w (...) pozostawiono rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej .

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska .

Wyrokiem z dnia 30 maja 2014 roku Sąd Okręgowy w (...) oddalił powództwo i nie obciążył powoda kosztami procesu .

W uzasadnieniu ustalono , że A. F. odbywał karę pozbawienia wolności w (...) w S. w okresie (...)i ponownie (...)kiedy to był osadzony w następujących celach :

Cela/oddział	Okres osadzenia	Powierzchnia	Liczba osadzonych
(...)	(...)	10,17 m ²	3
(...)	(...)	17,45 m ²	5
(...)	(...)	18,38 m ²	6
(...)	(...)	17,45 m ²	5
(...)	(...)	9,08 m ²	3
(...)	(...)	17,30 m ²	5
(...)	(...)	9,94 m ²	3
(...)	(...)	8,49 m ²	2
(...)	(...)	8,38 m ²	2
(...)	(...)	19,68 m ²	6

W pierwszym wierszu właściwie oznaczono okres osadzenia (...) - przyp. wł.

Cele , w których przebywał powód wyposażone były w łóżko na osobę , stół więzienny , taboret więzienny dla każdego osadzonego . Urządzenia sanitarne były oddzielone od celi zabudową stałą . Okresowe kontrole stanu higienicznego , warunków socjalnych i czystości cel nie ujawniły nieprawidłowości . W dniu (...)wykonano pomiary oświetlenia . Natężenie światła jest prawidłowe . Cele mieszkalne posiadają sprawną wentylację grawitacyjną , potwierdzoną badaniami wykonanymi przez zakład kominiarski . Cele ogrzewane są za pomocą grzejników żeliwnych . Temperatura w sezonie grzewczym jest zgodna z obowiązującymi przepisami i wynosi nie mniej niż + 20°C . Cele mieszkalne poddawane są bieżącym remontom , według potrzeb . Cele , w których osadzony był powód wyremontowano w 2008 roku i później (w uzasadnieniu szczegółowe zestawienie) . Powód sporadycznie korzystał ze spacerów , pomimo możliwości codziennego w nich uczestniczenia .

Pozwany podniósł zarzutu przedawnienia . Wskazał zatem Sąd Okręgowy , że zgłoszone przez powoda roszczenie o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę ma charakter majątkowy w związku z czym , zgodnie z brzmieniem art. 117 § 1 k.c. , podlega

przedawnieniu . Roszczenie powoda wynikać ma z czynu niedozwolonego . Do przedawnienia stosuje się przepis art. 442 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 10 lutego 2007 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 80 poz.538) , normujący przedawnienie roszczeń z czynów niedozwolonych . Zgodnie z art. 2 tej ustawy do roszczeń wymienionych w tym przepisie , powstałych przed dniem jej wejścia w życie , a według przepisów dotychczasowych w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych , stosuje się art. 442¹ k.c. Powołany przepis stanowi , że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przedawnia się z upływem lat trzech od dnia , w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia . Sąd Okręgowy wskazał , że właściwą chwilą dla określenia trzyletniego biegu przedawnienia jest moment dowiedzenia się o szkodzie , gdy poszkodowany zdaje sobie sprawę z ujemnych następstw zdarzenia wskazujących na fakt powstania szkody . Powód swoje żądanie opierał na twierdzeniu , że doznał cierpień z powodu niewłaściwych warunków odbywania kary . Musiał mieć świadomość negatywnych odczuć w chwili gdy ich doznawał , a nie dopiero w chwili gdy wniósł pozew . Musiał też mieć świadomość kogo obciąża odpowiedzialność . Z treści jego zeznań wynika , że od samego początku , tj. osadzenia w pozwanej jednostce penitencjarnej w lipcu 2005 roku , zdawał sobie sprawę z zaniedbań pozwanego naruszających jego dobra osobiste , a polegających na niezapewnieniu właściwych warunków odbywania kary przez umieszczanie w celach przeludnionych , brudnych , wymagających remontu , z tytułu czego doznał szkody w postaci pogorszenia stanu psychicznego . Pozew wniesiono 15 stycznia 2013 roku , a więc ze znacznym przekroczeniem terminu do dochodzenia tego rodzaju roszczeń . Z tych względów powództwo za okres lipiec 2005 - maj 2006 podlegało oddaleniu .

W pozostałym zakresie roszczenia powoda oceniano w kontekście art. 445 i 448 k.c. Przepisy te stanowią podstawę do przyznania poszkodowanemu odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznana krzywdę . Precyzując rodzaj naruszonych dóbr powód powołał się na art. 3 ratyfikowanej przez Polskę Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz art. 77 Konstytucji RP . W opinii powoda naruszono jego dobro osobiste w postaci godności osoby ludzkiej i prawa do intymności . Pozwany zobowiązany był do zapewnienia takich warunków bytowych i sanitarnych , w których godność ludzka i prawo do intymności nie doznałyby istotnego uszczerbku . Zauważył Sąd Okręgowy , że w przypadku gdy dojdzie do koniecznego ograniczenia praw jednostki , ograniczenia te muszą być każdorazowo uznane za niezbędne w demokratycznym państwie prawnym , ze względu na interes bezpieczeństwa publicznego , ochronę porządku

prawnego lub prawa i wolności innych osób . Ograniczenia te precyzuje Konstytucja (art. 31 ust. 3 i art. 41 ust. 1) , a także przepisy prawa międzynarodowego , które zostały ratyfikowane przez Polskę (w tym art. 9 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych czy art. 5 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności) . W określonych przypadkach przepisy prawa mogą przewidywać uzasadnione ograniczenie praw jednostki . Do takiego uzasadnionego przypadku zaliczyć należy okres odbywania kary pozbawienia wolności . Oczywistym jest , że już sama istota kary pozbawienia wolności polega na czasowym ograniczeniu

wskazanych przez powoda dóbr osobistych . Ograniczenie to następuje w tym zakresie , w jakim jest to konieczne dla zapewnienia realizacji dobra chronionego przez państwo i jest normalnym elementem kary pozbawienia wolności .

Obecnie brak jest przepisów rangi międzynarodowej , które regulowałyby ściśle kwestię warunków bytowych osób pozbawionych wolności . Brak jest przepisów , które w sposób konkretny wskazywałyby jakie ściśle określone warunki powinny obowiązywać w zakładach karnych państw sygnatariuszy . Wiele z nich wskazuje natomiast jakie ogólne standardy powinny spełniać pomieszczenia mieszkalne , dostrzegając ich znaczenie dla realizacji celów całości systemu penitencjarnego . W tych okolicznościach każde z państw , w tym Polska , we własnym zakresie reguluje kwestie bytowe skazanych . Normy te są zmienne , zależne od uwarunkowań kulturowych , społecznych oraz ekonomicznych kraju . W Polsce zasady odbywania kary pozbawienia wolności reguluje przede wszystkim Kodeks karny wykonawczy . Szczególne znaczenie z punktu widzenia zarzutów podniesionych przez powoda ma art. 110 § 2 k.k.w. W jego ramach ustawodawca zagwarantował , iż w celach mieszkalnych powierzchnia przypadająca na jednego skazanego nie może wynosić mniej niż 3 m² , cele muszą być wyposażone w odpowiedni sprzęt zapewniający warunki higieny , dostateczny dopływ świeżego powietrza , odpowiednią temperaturę i oświetlenie . Realizując delegację ustawową z art. 249 § 3 ust. 2 k.k.w. Minister Sprawiedliwości rozporządzeniem z dnia 17 października 2003 roku (Dz.U. Nr 186 poz. 1820) określił w sposób szczególny warunki bytowe osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych . W jego ramach uregulował kwestię przyznawanej więźniom odzieży , obuwia , pościeli , środków higieny oraz sprzętu stołowego , jak też normy wyposażenia w sprzęt kwaterunkowy cel mieszkalnych , miejsc i innych pomieszczeń w zakładach karnych . Zastrzeżono jednak , że samo naruszenie powyższych norm nie zawsze prowadzi do naruszenia konkretnego dobra osobistego . Brak jest w tym zakresie automatyzmu .

Tak więc dla oceny czy nastąpiło naruszenie przepisów prawa konieczne jest

kompleksowe zbadanie warunków pobytu skazanego . Ocenie poddać należy więc nie tylko powierzchnię celi ale również liczbę osób w niej osadzonych , warunki sanitarne , możliwość zachowania prywatności , ilość czasu spędzanego poza celą , możliwość korzystania z zajęć sportowych , możliwość pracy , wiek , stan zdrowia , następstwa psychiczne i fizyczne .

Dla przyjęcia odpowiedzialności z tytułu naruszenie dóbr osobistych konieczne jest , oprócz bezprawności działania sprawcy , istnienie dobra osobistego podlegającego ochronie , jego naruszenie lub zagrożenie . Bezprawność działania pozwanego jest objęta domniemaniem prawnym co oznacza , że powód nie musi jej wykazywać . Zgodnie z ogólną zasadą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. ciężar wykazania istnienia dobra osobistego podlegającego ochronie oraz faktu jego naruszenia spoczywał jednak na powodzie jako osobie , która z faktów tych wywodzi określone skutki prawne . Powód mógł wykazać powyższe fakty wszelkimi dowodami . Zasadniczym skutkiem nałożenia ciężaru dowodu jest oddalenie powództwa , gdy w sprawie nie dojdzie do ustalenia tych faktów .

Sąd Okręgowy doszedł do wniosku , że powód nie dowiódł swych twierdzeń o złych warunkach socjalno - bytowych w czasie odbywania kary , albowiem w sprawie tej nie zaoferował dowodu , poza własnymi twierdzeniami w tym przedmiocie , który potwierdzałby jego zarzuty . Zwrócono uwagę , że powód , mając możliwość przedstawienia swoich racji w ramach przesłuchania , odmówił odpowiedzi na zadawane mu przez Sąd pytania . Analizując uzasadnienie pozwu oraz treść zeznań powoda stwierdzono , że poza ogólnikowymi twierdzeniami na temat naruszenia jego dóbr osobistych , nie powołał żadnych konkretnych dowodów w przedmiocie umieszczenia go w przeludnionych , brudnych i pozbawionych wentylacji celach oraz wpływu tegoż na jego zdrowie . Nie przedstawił jakichkolwiek pism kierowanych do administracji pozwanego aresztu z zastrzeżeniami , że warunki bytowe w celach wykrczały poza dolegliwości wynikające z istoty odbywania kary pozbawienia wolności . Warunki odbywania kary pozbawienia wolności stworzone w pozwanej jednostce penitencjarnej mogły być niekomfortowe i nie zawsze umożliwiały zachowanie prywatności w takim stopniu , jakiego powód by sobie życzył . Osadzony zawsze musi się jednak liczyć z ograniczeniem przestrzeni życiowej , prywatności , intymności oraz niższym niż na wolności standardem życia . W tym też zakresie godność i wolność osoby osadzonej musi czasami doznać ograniczeń . Przekonywano , że powód , naruszając porządek prawny , miał zapewne świadomość , że za popełnione przestępstwo zostanie mu wymierzona kara , a to z kolei spowoduje odizolowanie i konieczność przebywania na znacznie mniejszych powierzchniach niż na wolności . Wyjaśniano dalej ,

że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Powód nie wykazał okoliczności przebywania w celach przeludnionych lub innego naruszenia jego godności czy prawa do intymności i w konsekwencji Sąd Okręgowy oddalił jego powództwo.

Sąd postanowił odstąpić od obciążania powoda kosztami procesu na podstawie art. 102 k.p.c. - w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów lub nie obciążyć jej w ogóle kosztami. Do kręgu okoliczności uzasadniających jego zastosowanie należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego czy sytuacji życiowej. Okoliczności te powinny być oceniane z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego. Powód został zwolniony od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych. W ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie sytuacja powoda nie uległa zmianie w stosunku do początkowej fazy procesu i nadal zachodzi tego rodzaju szczególnie wypadek uzasadniający zastosowanie art. 102 k.p.c.

W apelacji od opisanego wyroku A. F. zaskarżył go w całości wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania lub zmianę, przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. Skarżący twierdzi, że pozbawiony został możliwości obrony. Składał bowiem wniosek o przydzielenie adwokata z urzędu. O jego ustanowienie wnosił z braku wiedzy o prawie cywilnym. Uważa apelant, że Sąd pierwszej instancji nie wyjaśnił wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Widzi także sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego podtrzymując swoje twierdzenia o złych warunkach bytowych w pozwanej jednostce penitencjarnej. Oddzielenie kącików sanitarnych nie spełnia swojej roli skoro nie działa wentylacja. Jest tak między innymi z powodu małych i zasłoniętych blindami okien. Latem więźniowie tracili przytomność. Wizytację w (...) w S. przeprowadzono na zlecenie Rzecznika Praw Obywatelskich. Zwrócił dalej uwagę, że wadliwie określono okresy jego osadzenia. Przekonywał, że odbywanie kary pozbawienia wolności nie upoważnia do zaniechania oceny warunków w jakich przebywają skazani. On sam doznał uszczerbku na zdrowiu i dlatego żąda zadośćuczynienia. Odwoływał się do norm prawa międzynarodowego jako mającego pierwszeństwo przed prawem krajowym. Kwestionował zarzucane zaniedbania w postępowaniu dowodowym argumentem o spełnieniu wszystkich wymagań stawianych pozwowi w tym polegających na przytoczeniu dowodów i faktów na poparcie przytoczonych okoliczności.

W odpowiedzi na apelację pozwany Skarb Państwa zażądał jej oddalenia i zasądzenia kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny w G. ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja A. F. okazała się bezzasadna.

Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania uzasadniał skarżący pozbawieniem możliwości obrony jego praw, co powiązał z brakiem fachowej pomocy prawnej. A. F. złożył wraz z pozwem wniosek o wyznaczenie adwokata z urzędu. Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2013 roku zwolniono powoda od kosztów sądowych. Wniosku o ustanowienie adwokata wówczas nie rozpoznano ani nie wstrzymano biegu sprawy. Również z tej przyczyny Sąd Apelacyjny w G. uchylił uprzednio zapadły wyrok oddalający powództwo i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania, przyjmując że postępowanie przed Sądem Okręgowym w (...) dotknięte było nieważnością. Skarżący powtarza stawiane wówczas zarzuty nie zauważając, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy postanowiono o oddaleniu jego wniosku o ustanowienie pełnomocnika (postanowienie referendarza sądowego z dnia 23 stycznia 2014 roku - karta 129). Odpis tego postanowienia doręczono powodowi w dniu 3 lutego 2014 roku. A. F. nie złożył skargi. Postanowienie jest zatem prawomocne, a jego uzasadnienie przekonujące. Wniosek o ustanowienie pełnomocnika uwzględnia się gdy jego udział w sprawie jest potrzebny, zwłaszcza gdy sprawa jest skomplikowana pod

względem prawnym , a stron sama nie radzi sobie z prowadzeniem procesu . A. F. w pismach procesowych , w tym w apelacji , nie ogranicza się do przywołania okoliczności faktycznych mających uzasadniać żądanie zadośćuczynienia , ale snuje także wywody prawne , zasadniczo adekwatne do przedmiotu procesu . Postępowanie wymagało zaś staranności jak chodzi o określenie okoliczności faktycznych leżących u podstaw żądania zapłaty i wniosków

dowodowych . Zarzut pozbawienia możliwości obrony jest chybiony także dlatego , że przeprowadzono dowód z przesłuchania powoda (protokół posiedzenia przed sądem wezwanym - karta 157) . Nie chciał on jednak kontynuować odpowiedzi na pytania . Własnym zachowaniem ograniczył zatem możliwości prezentowania swoich racji . W pozwie wnosił do przeprowadzenia dowodu z dokumentów . Przedstawił zaświadczenia administracji (...) w C. o pozostawianiu bez zatrudnienia i wysokości środków pieniężnych jakimi dysponuje . Dokumenty te nie dowodziły zarzutów stawianych w pozwie . Powód znał stanowisko pozwanego i przedstawione z odpowiedzią na pozew dokumenty . Kwestionował prawdziwość okoliczności podnoszonych przez Skarb Państwa , ale wniosków dowodowych nie złożył pomimo obszernego pouczenia o zasadach prowadzenia postępowania dowodowego , zawartego w piśmie z 25 marca 2013 roku (karta 48) , doręczonym powodowi w dniu 29 marca 2013 roku . Nie uczynił tego także w apelacji . Po pierwsze nie ma zatem podstaw dla twierdzenia , że w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji pozbawiony został możliwości obrony swoich praw , a po drugie oczywiście bezzasadne jest żądanie uzupełnienia postępowania dowodowego bowiem apelant nie wskazał nowych środków dowodowych , a w pierwszej instancji przeprowadzono wszystkie dowody wskazywane przez strony .

Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne ustalenia faktyczne poczynione w pierwszej instancji , a zatem nie ma potrzeby ich ponownego przytaczania .

Dla właściwego określenia przedmiotu postępowania dowodowego wstępnie wyjaśnić należy , że obecnie można się ograniczyć do okoliczności odbywania przez powoda kary pozbawienia wolności w okresie(...). Roszczenie , którego dochodził powód w związku z osadzeniem w (...) w S. w latach(...)okazało się przedawnione i z tej przyczyny podlegało oddaleniu . W apelacji nie kwestionuje się ustaleń Sądu Okręgowego w tej materii . Sąd odwoławczy podziela stanowisko przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku . Zarzut przedawnienia postawiono , znajdował on swoje uzasadnienie w stanie faktycznym , a podstawę prawną w art. 442⁽¹⁾ § 1 k.c. w związku z art. 117 k.c.

Stawiane przez powoda zarzuty osadzenia w celach przeludnionych , źle wentylowanych i oświetlonych , bez odpowiednio wydzielonego kącika sanitarnego i będących w złym stanie technicznym obejmowały zatem ostatecznie okres (...)Datę początkową określono właściwie na stronie 2 uzasadnienia zaskarżonego wyroku - zgodnie z twierdzeniami powoda . Wadliwie wskazany dzień osadzenia w celi (...) (tabela umieszczona na stronie 3 uzasadnienia) stanowi wobec tego oczywistą omyłkę pisarską .

Według art. 110 k.k.w. skazanego można osadzić w celi wieloosobowej , w której na jednego skazanego przypadać musi nie mniej niż 3 m² powierzchni . Materiał dowodowy zebrany w sprawie i wskazany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie potwierdza aby powoda osadzono w celach , w której normatyw ten przekroczone ; sprawność wentylacji i efektywność oświetlenia badano ; kąciki sanitarne wydzielone były trwałą zabudową zapewniającą intymność ; każdą z wymienionych cel poddawano w latach 2008 - 2012 remontom . Opisowywanego w pozwie uszczerbku na zdrowiu jakiego doznać miał powód na skutek niedostatecznego oświetlenia , czy też dalej idącego rozstroju zdrowia , na które zdaje się naprowadzać w uzasadnieniu apelacji , bliżej nie określono . Nie złożono wniosków dowodowych , które wystąpienie takiego uszczerbku na zdrowiu miałyby potwierdzać . W ogóle nie kwestionowano zaś pozostałych ustaleń odnoszących się do zarzucanych w uzasadnieniu pozwu kwestii niedostatecznego ogrzewania , braku zajęć kulturalno - oświatowych , czy niewłaściwej organizacji spacerów .

Okazuje się zatem , że powód nie wykazał aby doszło do naruszenia jego dóbr osobistych , w tym rozstroju zdrowia , na skutek warunków odbywania kary pozbawiania wolności w (...) w S. . W konsekwencji nie ma potrzeby szczegółowego odnoszenia się do wywodów prawnych zawartych w apelacji.

W tym stanie rzeczy , na mocy art. 385 k.p.c., apelację powoda oddalono .

O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 98 §§ 1 i 3 k.p.c. i §§ 11 ust. 1 pkt 25 i 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie /.../ (tekst jednolity z 2013 roku Dziennik Ustaw pozycja 461) w związku z art. 99 k.p.c. A. F. uległ w postępowaniu apelacyjnym w całości , pozwany był reprezentowany przez radcę Prokuraturii Generalnej , a środki zgromadzone przez apelanta na „ koncie osadzonego ” (zaświadczenie z karty 8) wystarczają do pokrycia powstałych kosztów .

f